

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3121/2022
12.01.2023. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Марине Милановић, председника већа, Јелице Бојанић Керкез, Весне Станковић, Катарине Манојловић Андрић и Гордане Џакула, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Стефан Ђорђевић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарства правде, Управе за извршење кривичних санкција, коју заступа Државно правобранилаштво, са седиштем у Београду, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 5053/21 од 16.12.2021. године, у седници већа одржаној 12.01.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 5053/21 од 16.12.2021. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 5053/21 од 16.12.2021. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 5053/21 од 16.12.2021. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба тужиоца и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П1 2917/19 од 19.05.2021. године, у ставу првом, другом и трећем изреке, којом је одбијен тужбени захтев да се тужени обавезе да тужиоцу, на име разлике од исплаћене до припадајуће плате за период од августа 2016. године закључно са августом 2019. године, исплати новчане износе наведне у изреци, са законском затезном каматом, те да за тужиоца уплати доприносе за обавезно социјално осигурање надлежним фондовима и установама. Ставом другим изреке другостепене пресуде, жалба је одбачена у односу на став четврти изреке првостепене пресуде, а ставом трећим је одбијен захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне другостепене пресуде, тужилац је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, указујући на разлоге за примену члана 404. Закона о парничном поступку.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, бр.72/11 ... 18/20), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Одлучујући о дозвољености ревизије, Врховни касациони суд је нашао да нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП за одлучивање о посебној ревизији тужиоца, јер не постоји потреба за уједначавањем судске праксе ни потреба новог тумачења права. О праву тужиоца на накнаду штете у висини разлике између исплаћене плате (коју је тужена у угуженом периоду исплаћивала тужиоцу по правносножном и коначном решењу од 29.04.2008. године, иако није био радно ангажован) и плате која би тужиоцу припала по Закону о платама у државним органима и јавним службама и праву на уплату доприноса, одлучено је у складу са судском праксом у предметима са истим чињеничним и правним основом, а ревидент уз ревизију није приложио другачије правноснажне одлуке које би указивале на потребу уједначавања судске праксе или потребу за новим тумачењем права.

Из наведених разлога, на основу члана 404. став 2. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена ни као редовна.

Тужба је поднета 23.08.2019. године ради исплате разлике плате, а вредност предмета спора побијаног дела износи 993.932,33 динара.

Према члану 441. ЗПП, ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа.

Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу у радном спору, дозвољеност ревизије се оцењује на основу члана 403. став 3. ЗПП, према коме ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Како вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија тужене недозвољена, применом одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Марина Милановић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић